

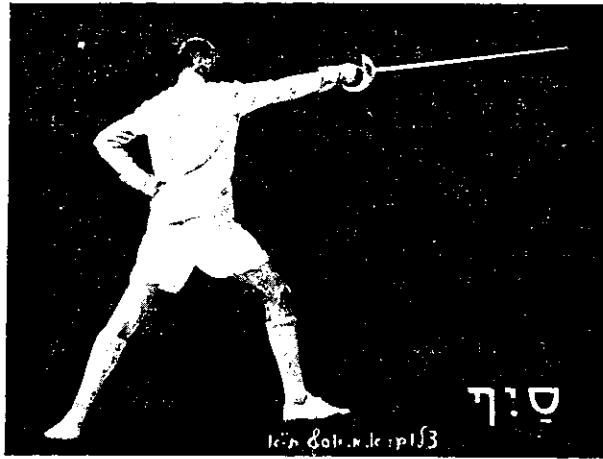
את החזה הלחוף פנימה, את הבטן השואפת להתבלט קדימה, ואף את הרגלים שאינן מפותחות כל-צרכן וכו' וכו'. או נכח לדעת שגופנו איננו עושה רושם בריא. ברגע זה גנסה לזקוף את הגוף, למתוח אותו, להרים את החזה ולמשוך את הבטן פנימה, כאילו בשעת עמידה בשורה, - והנה אדם אחר לפנינו. וראה פלא: גם הפנים, גם המבט הכל השתנה בן-רגע! העמידה הזאת לפני הראי, היא רק צעד ראשון להכרת גופנו. עתה נמשיך בהצגה עצמית זו, נרוץ קצת בתוך החדר סביב - ושוב לראי. והנה - החזה רוטט באופן מורזז ובלתי קצוב, הפנים חירות; מבעד לעור נראים הורידים. שימו ידכם על הלב ותוכחו בעבודתו שאינה-מסודרת, בשל ריצה במשך שניות-מספר. ובל נשתומם לכך: הלב איננו רגיל להתאמצות כזאת. גם הנשימה קשה, כמובן. התופעות האלה מספיקות, כדי לעורר בנו דאגה: אף העבודה הקלה והפשטה ביותר גורמת מאמץ לגופנו. כל זה משום שמנענו מגופנו את האומן שהוא זקוק לו. אימון זה נותן את מידת התנועה הדרושה לאורגניזם, והוא המכשיר את גופנו להגבה חסכונית ובלתי-מאומצת.

ה. סיפא

מקום הסיוף בחינוך הצבאי

נוהגים ללמד כל חייל בתקופת עבודתו בצבא גם את תורת-הסיוף. אמנם החרב והכידון כמעט שנעלמו מן השימוש במלחמה המודרנית - מלחמת החפירות והעמדות - אבל תועלתם עוד גדולה במלחמה הקטנה (כפעולות של קרבות גישוש ותנועה). כמורכב יש ערך ללימוד סיוף לקיבוצי-מתישבים, לשם הגנה בפני שכנים פרימיטיביים, בשעה שהמסיבות אינן מחייבות שימוש בנשק חם. נוסף ללימוד בשירות הפעיל, ישנן בכמה ארצות תקנות, המחייבת את חבר הקצינים ואת החיילים הנמצאים בחיל המלואים לעבור קורסי-סיוף באיגודי הרזרבה אשר במקומות מגוריהם. כונת ההוראה הזאת היא לאו דוקא לשמור על הידיעות שנרכשו במקצוע הסיוף בזמן השירות הפעיל, אלא בראש וראשונה, לשמור על הכוונות הצבאית הפנימית, באשר ספורט-הסיוף מקיים את הסגולות הדרושות לחייל. הערכים החינוכיים-הצבאיים של הסיוף הם מרובי-גונים. אנחנו נסתפק כאן בציון שלושה מהם:

- 1) הסיוף מדגים ע"י חוד החרב השלופה את מציאותו של האויב בצורתו הטבעית ביותר. המכות והדקירות הן אמיתיות ונותנות ע"י כך אפשרות להיוכח, מה הן תוצאותיה של התנהגות נכונה או בלתי נכונה.
- 2) הסיוף דורש תפיסה מהירה של הסיטואציה, וכמו כן הגבה דחופה. מדידות פסיכו-תכניות מדויקות הוכיחו, כי ביצוע תנועת סיוף (בהתקפה וגם בהגנה) דורש לא יותר מ-1 עד 2 עשיריות השניה. זאת אומרת, שהזמן הנשאר לתפיסת הסיטואציה ולעיבודה ההכרחי הוא עוד קצר מזה.
- 3) הכוונה העיקרית של הסיוף היא להכיר את מגמת האויב ולבטלה בעוד מועד, כלומר למנוע את האויב מלבצע את כונתו ולהכריחו לקבל את תכנית הפעולה שלך. האויב מאבד על ידי כך את יזמתו ונאלץ לעבור להגנה.

מתוך האמור אנו רואים, כי דו־הקרב בחרבות כולל בתוכו את אותם הגורמים הכלולים ביסוד כל פעולת־קרב רגילה, ובכל סוג מסוגי הנשק הקיימים; עובדה זו מרשה לנו להדגיש, כי הסגולות המתפתחות בעזרת הסיוף הן הסגולות העיקריות הדרושות לצבא בכלל ולכל איש צבא בפרט, והן: אומץ־לב, תפיסה מהירה, שליטה עצמית, כוח־החלטה ויכולת להשתמש בתכניקה. אם רוצים לטפח בעזרת הסיוף את הסגולות האלו, כי אז יש לאחוז בדרכים מיוחדות בלימוד המקצוע הזה, ולטטות במקצת מן הכללים של ספורט הסיוף הטהור; והטעם לכך ברור: במקרה הראשון בא הסיוף לסייע לחינוכו של החייל, בעוד שתורת הסיוף הטהור מתכוונת לחנך את האיש, שיהא ספורטאי מושלם וידע לעמוד במבחן־התחרויות עם כלליהן המורכבים.

אחד ההבדלים מתבטא בבחירת סוג־הנשק ללימוד. כדי להפחית את ההוצאות וגם מסיבות חינוכיות טוב להשתמש במקל בקבוק, באורך של 110 ס"מ ובעובי של 2.5 ס"מ. להשלמת הציוד נחוצים עוד מסכה קלה וכסית־בד אחת, המכסה את פרק־היד. כאב קל בשעת הפגיעות הוא גורם חינוכי חשוב ומעורר לתנועות־הגנה ממשיות, מבלי לגרום נזק לגוף. השטח המותר בפגיעה צריך לכלול את כל הגוף (גם את הרגלים). היד המסִּיֶפֶת והרגל המתקדמת הן הן המטרות העיקריות, כדי לעשות את האויב לבלתי מוכשר להמשיך בדו־קרב. בקביעת המנצח יכריע לא מספר המכות אלא איכותן. מכת חזה קלה, למשל, אינה גוטלת את כושר הפעולה, לא כן פגיעה מוצלחת בזרוע ודקירה בצד. טוב לחנך את הסייפים להשתמש גם בידם השמאלית, כדי שיוכלו, לאחר הפגעים ביד־ימין, להמשיך את הקרב ביד השמאלית. עיקר הלימוד צריך להיות מכוון לתפישה מהירה של הסיטואציה, להתגוננות נכונה ולמעבר להתקפה נגדית; במקרה האחרון צריך לשלול מהמתנגד את יכולת הנסיגה ולמנוע ממנו את האפשרות להשתמש מן ההתקפה. את המתלמידים יש להציב במרחק של 3 מטרים מהקיר, כדי למנוע בעד נסיגה ארוכה אחורנית ולהכריחם להתקדם ולעבור להתקפה. על החניכים לתאר לאחר הקרב את התנועות במפורט, כדי להרגילם לסיוף מכוון, ולעקור את הפעולה התחושתית האינסטינקטיבית, המכשילה תמיד במצבים קשים. מובן, שמתחילים מתיאורו של קרב קצר ופשוט (3-4 מהלכים), ועוברים בהדרגה לתיאורו של קרב שלם. כדי שהחניך ילמד לחקור את כוונת האויב, משתמשים בשיטה הבאה: המדריך מדגים קרב בהתחשב עם צורת הסיוף האופינית לחניך. באמצע הקרב מפסיקו המדריך, ועל החניך לתאר את מהלך דו־הקרב עד ההפסקה, ויחד עם זה לציין את האפשרויות הנובעות מהקרב הזה. מבלי להביע את דעתו חוזר המדריך עם תלמידו על דו־הקרב עד לנקודת ההפסקה, ואז נמשך הקרב לפי השערת החניך; רק אחר יגמר ההצגה הזאת מנתח המדריך עם התלמיד את הקרב כולו.

בשביל לאמן בסיוף, בשיטה זו, דרושים מדריכים מוכשרים. אכן, לא כל סייף טוב מסוגל גם להדריך בסיוף. חינוך שיטתי, כאמור, יעשה את הסיוף לא רק לספורט צבאי ממדרגה ראשונה, אלא ישמש גם בית ספר טוב להכשרת מדריכים.